

області. Розвиток сільського зеленого туризму забезпечує зростання екологічної свідомості. Завдяки сільському зеленому туризму відбувається сприяння поліпшенню стану довкілля. Основні складові сільського зеленого туризму: природні, людські, житлові, культурні особливості – відновлюються.

Від розвитку сільського зеленого туризму залежать такі актуальні питання як: підвищення рівня зайнятості та самозайнятості на селі; розвиток несільськогосподарських видів діяльності; збереження історико-культурної спадщини та природного середовища [2].

За інформацією управління туризму та курортів департаменту економічного розвитку і торгівлі Закарпатської облдержадміністрації, мережа оздоровчих, рекреаційних та туристичних об'єктів області нараховує 511 об'єктів. Серед цього числа оздоровчих об'єктів – 23, рекреаційних об'єктів – 126, туристичних об'єктів – 362. На базах Закарпатської області одночасно можна розмістити близько 26000 осіб.

Отже, сільський зелений туризм сприяє залученню населення області до активної участі у власному фінансовому забезпеченні, працевлаштуванню, а також подолання сезонного характеру туристичного продукту [3, с. 44].

Ефективне управління сільським зеленим туризмом має спрямовуватися не лише на досягнення позитивного ефекту, а й на усунення можливих загроз від його впливу.

Список використаних джерел:

1. *Все про туризм [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://turizm4you.org.ua>.*
2. *Габа М.І. Практичні аспекти рекламної діяльності підприємств сфери сільського зеленого туризму // Збірник наукових праць Черкаського державного технологічного університету. Серія: Економічні науки. Вип. 29: У 3-х частинах / М-во освіти і науки, молоді та спорту України, Черкас. держ. технолог. ун-т. – Черкаси: ЧДТУ, 2011. – Ч. II. – С. 97-100.*
3. *Туристична галузь – це потужний чинник розвитку області [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://zakarpat-rada.gov.ua/zakarpattyia/infrastruktura/turyzm-i-rekreatsiya/>*

Кирлик Наталія Юріївна

*кандидат економічних наук, доцент кафедри економічної теорії
ДВНЗ «Ужгородський національний університет»
м. Ужгород, Україна*

ЗАСАДНИЧІ ПРИНЦИПИ ЛОГІСТИЧНОГО СЕРВІСУ

Ринок логістичних послуг відрізняється постійною і жорсткою конкуренцією, тому і потребує усталених традицій в сервісі та обслуговуванні клієнтів. Враховуючи той факт, що українська логістична система перебуває на стадії становлення, то виникає необхідність у

визначення принципів логістичного сервісу, котрі потребують впровадження. До таких засадничих принципів логістичного сервісу належать такі:

Допомога людству. Допомогати людям, де б вони не були, це не лише бізнес, а й девіз логістичних компаній. Допомога людству – це першочерговий принцип діяльності усіх підприємств сфери сервісу. Сервісні компанії, в тому числі і логістичні – дотримуються у своїй діяльності прав та свобод людини, противники дитячої праці та прихильники охорони навколишнього середовища. Надання послуг та допомоги під час здійснення операцій та у разі виникнення надзвичайних ситуацій виконуються прозоро, незалежно від раси, національності, віросповідання чи статі.

Корпоративна соціальна відповідальність. Наразі найбільшої уваги потребують такі цілі сталого розвитку, які формують корпоративну соціальну відповідальність: здоров'я та добробут нації, збереження екосистем, правосуддя та ефективні інститути. Більшість логістичних компаній – це сімейний бізнес, якому притаманні певні традиції. До прикладу. Один з власників логістичної компанії розпочав сімейну традицію з правила роздавати мішки з їжею нужденним людям на вулицях у Страсну п'ятницю, наповнюючи їх рисом, пшеницею, сіллю та цукром. І традиція передавалася від покоління до покоління, відображаючи багаторічну прихильність сім'ї допомагати іншим і ставитися до них як до частини сім'ї.

Якість. Характер логістичного бізнесу несе велику відповідальність. І хоча надання логістичних послуг – це разова послуга, однак це не привід, щоб запропонувати їх у низькій якості. Від якості наданих послуг залежить життя та добробут громадян. Тому логістичні підприємства дотримуються найвищих стандартів якості в усіх операціях, чи то щодо виробництва, транспортування, доставки чи загальної логістики. Щодо контролю якості, то логістичні підприємства проводять суворі перевірки якості протягом усього виробничого процесу. Експерти здійснюють перевірку сировини, що надходить та проводять випадкові перевірки, щоб забезпечити відповідність міжнародним специфікаціям. Незалежні лабораторії проводять випробування на ключових етапах та проводять остаточний аудит перед відправкою продукції. Цілі якості та основні показники ефективності логістичного підприємства визначені для кожного відділу, і пропонуються необхідні заходи щодо покращення та навчання.

Інновації. Інновації є ключовими для роботи логістичного підприємства, оскільки кожна криза породжує різні потреби. Логістичні підприємства не тільки прагнуть інновацій, щоб мати змогу задовольнити зростаючі та різноманітні потреби, але й для того, щоб покращити ефективність, продукти та послуги. Інновації допомагають розширити діапазон діяльності та охопити більшу кількість стейкхолдерів у більшості країн світу та в нових шляхах, які, можливо, раніше не були можливими чи доступними.

В сучасному дотримання принципів в стратегічному управлінні підприємством, галуззю чи регіоном потребує значна увага. В основі будь-якого стратегічного управління лежить сервіс, котрий забезпечує економічну складову діяльності логістичного підприємства.

Список використаних джерел:

1. Кирлик Н.Ю. Транспортно-логістичні центри: методичні засади формування та функціонування / Н.Ю.Кирлик// *Актуальні проблеми економіки*. – 2018. – №11(209). –С. 63-69.
2. Крикавский Е.В. Логистический центр – это узловой объект логистических сетей. *Логистика: проблемы и решения*. –2008. –№ 5. –С. 38-39.
3. Круминьш Н., Витолиньш К. Логистические центры: новые решения по минимизации транспортных расходов // Портал «Транспорт Информ». URL: <http://transportinform.com/logistika/586-logisticheskie-czentry->
4. Смирнов І.Г. Транспортна логістика: Навч. пос. / І.Г. Смирнов, Г.В. Косарева. – К.: ЦУЛ, 2011. – 24с.

Поп Валерія Василівна

*здобувач вищої освіти - I курс, спеціальність «Економіка»
ДВНЗ «Ужгородський національний університет»
м. Ужгород, Закарпатська область, Україна*

ДОСЛІДЖЕННЯ РЕГІОНАЛЬНИХ ПРОГРАМ РОЗВИТКУ

Дослідження регіональних програм або стратегій розвитку свідчить, що практично у всіх областях держава встановлює певні пріоритети розвитку. Вибір тієї чи іншої програми розвитку визначає майбутнє країни.

Можливість розвитку кожного окремого регіону передбачає свої особливості, які визначаються географічними, природно-ресурсними, соціально-економічними та іншими можливостями. Виходячи з цього держава регулює процес економічного розвитку регіонів. Ключовим інструментом такого управління є регіональні програми розвитку.

Регіональні програми розвитку розробляються і затверджуються центральними органами влади та органами місцевого самоврядування у відповідності до вітчизняного законодавства, а саме «Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України», «Про місцеве самоврядування в Україні».

Аналіз діючих регіональних програм розвитку виявив, що, як не дивно, не всі області мають розроблені спеціальні програми. Розвиток областей (регіонів), як правило, відбувається у відповідності до загальних програм економічного і соціального розвитку або програм розвитку певних підсистем тощо.

Аналізуючи діючі регіональні програми розвитку ми встановили, що такі області як: Дніпропетровська, Донецька, Запорізька, Івано-Франківська,